

hvilket kun kunde vanskeliggjøre, at man her kom til et Resultat. Jeg tør maasse haabe, at Folkethinget ikke vil betragte Sagen med samme Pine som den meget ærede Minister, men vil fremme den. Jeg skal naturligvis ganske henstille paa hvilken Maade det vil fremme den, da man jo kan sige sig selv, at det ikke kan føre til noget Resultat efter den Maade, Regjeringen har stillet sig paa; men under alle Omstændigheder tillader jeg mig at haabe, at denne Sags Fremdragelse vil virke til, at de forskjellige Kommunalbestyrelser ville vise sig mere og mere villige til at estergive Fattigunderstøttelse til alle dem, som i et vist — forhaabentlig dog ikke ansat altfor langt — Tidrum have vist sig dygtige til at staa paa deres egne Ben, og at de ville betragte Understøttelse af Fattigvæsenet i Tilfælde af Sygdom og Dødsfald som estergiven i alle Tilfælde, hvor det maa erkjendes, at en virkelig Trang er tilstede. Derfor dette Resultat vil kunne opnaas ialtfald til en vis Grad ved denne Lovs Fremdragelse, vil der allerede være opnaaet Noget; men jeg tror, at det ikke vil være uden Betydning, om Lovgivningsmagten, Repræsentationen eller ialtfald denne Del af Repræsentationen vil give sin Mening tilkjende til Bedste for en Reform i denne Retning ved at lade denne Sag gaa videre og underkaste den en fortsat Behandling.

Leth: Jeg tilstaar, at jeg ikke har kunnet overbevise mig om, at den Fortolkning af Grundloven, som vi hørte den høitærede Indenrigsminister gjøre gjældende, i Virkeligheden er en saadan, at den kan for tjene Medhold. Den ærede Indenrigsminister gjorde gjældende, at der i Grundlovens § 30 staar, at den, som ikke har tilbagebetalt nydt Fattigunderstøttelse, eller hvem denne Fattigunderstøttelse ikke er estergiven, skal være berøvet sin Valgret og dermed sin Valgbarhed, og hvad isvrigt dermed staar i Forbindelse, og den høitærede Minister forudsatte, at en saadan Estergivelse skal være frivillig. Selv om imidlertid denne Forudsætning maatte være rigtig, staar der i Grundlovens § 30 Intet om, fra hvem Estergivelsen skal komme, hvilken Myndighed det er, som skal bevilge Estergivelsen. Den meget ærede Minister forudsatte, at det var Kommunerne, som denne Ret tilkom, og at Kommunerne havde en saadan Eneret paa denne Besjæftelse, at den aldrig nogensinde vilde kunne tages fra dem. Jeg ser imidlertid ikke, hvad der skal være til Sindes for, at Lovgivningen ogsaa kan estergive den nydte Understøttelse. Man vilde, forekommer det mig, efter den høitærede Ministers Fortolkning komme til, at det var Kommunerne, hvorledes Forholdet i saa Henseende ellers i Fremtiden maatte blive indrettet, som skal beholde denne Estergivelsesret for at fyldestgjøre Grundlovens § 30. Det forekommer mig, at Lovgivningen ligeledes maa have fuld Ret efter Grundlovens

§ 30 til at estergive den Understøttelse, som Vedkommende har nydt, og at man derfor ikke paa nogen Maade kan gjøre en saadan Fortolkning af Grundloven gjældende, som den høitærede Minister forsøgte paa. Naar Lovgivningen bestemmer, at i de og de Tilfælde skal nydt Fattigunderstøttelse betragtes som estergiven, saa er det jo Lovgivningen, der estergiver. Det blev vistnok med megen Høje fremhævet af den ærede Forslagsstiller (Laurer), at Loven af 3die April 1868 angaaende Væresoprejsning synes, naar man fortolker Grundlovens § 30 paa den Maade, som den høitærede Indenrigsminister, at gjøre langt større Indgreb deri. Der staar nemlig i Loven af 3die April 1868, at, naar den, som søger derom, har erholdt Væresoprejsning, saa ophæver den i Fremtiden, indtil den Paagjældende paany findes skylvig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, alle de Følger, som Lovgivningen knytter til den af Dømmen flydende Indskrænkning i hans Væresret. Det er altsaa en Bestemmelse, som gjør en ligefrem Fortolkning gjældende med Hensyn til Grundlovens § 30, forsaavidt samme bestemmer, at kun uberygtede Personer kunne nyde Valgret. Det forekommer mig dog, at ligesaavidt som det maa indrømmes, at den lovgivende Myndighed var besjæftiget til at estergive en Domsældt de for ham mislige Følger af hans Domsældt, med samme Besjæftelse maatte Lovgivningen være bemyndiget til at estergive den, der har nydt Fattigunderstøttelse, de mislige Følger for ham af denne Understøttelse. I sidste Tilfælde vil jeg sige saameget mere, thi den, der har nydt Fattigunderstøttelse, behøver jo ikke at have begaaet en Forseelse, det er der ikke Tale om, medens det Mødsatte er Tilfældet med Væresoprejsning, hvor der ligefrem maatte foreligge en vanærende Forbrydelse, begaaet af den Paagjældende. Den meget ærede Minister udtaalte med Hensyn til Lovforslagets § 2 forsaavidt angaar Lægehjælp og hvad dermed staar i Forbindelse, at Modtagelsen af Lægehjælp fra det Offentliges Side haade hidtil har været betragtet og endnu den Dag idag betragtes som offentlig Fattigunderstøttelse. Jeg tror dog, at det er Noget, som ikke kan siges i sin fulde Stringents, thi den ærede Minister vil erindre, at Loven af 10de April 1874 ligefrem gjør det til Pligt for den, som lider af den i Loven omhandlede Sygdom, at underkaste sig offentlig Kur og Pleie, og at han skal gjøre det paa offentlig Bekostning, saafremt han ikke tilstrækkelig dokumenterer, at han har underkastet sig privat Kur, eller tilbyder at betale for sig. Jeg tror ikke, at det er Tvivl underkastet, at den Lægehjælp, som her ydes paa offentlig Bekostning, ikke i nogen Maade kan henregnes til Fattighjælp. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig derved, jeg har kun udtaalt dette, fordi den høitærede Minister leilighedsvis gjorde denne Bemærkning. Med Hensyn til selve